28.07.2020 г. / 17:11:52

Родолюбие

Борбата на българските светци с исляма

Ето кой съхрани вярата и българското име:

„Той отиде и направи, както беше научен. Влезе и дръзна смело. А попадна и на оня час, когато всички агарянски първенци бяха събрани. И започна да говори така: "Преди петнадесет години получих рана на това място и от онова време дори досега обикалях много, но раната си не можах да излекувам. Затова дойдох пак тука, за да я излекувам". Съдията го попита, каква е била неговата рана и какво иска от тях? Мъченикът отговори:

"Раната ми е тази.. . Когато бях малко момче, по незнание се отрекох от християнската вяра и изповядах вашата вяра, но никога не й служих, а всякога съм живял по християнски, понеже се намирах в християнски места. Но когато дойдох на възраст, познах злото, което съм извършил, като съм се отрекъл от моята свята вяра. И понеже гледах на него като на рана върху моята душа, обиколих много места, за да я излекувам с покаяние, като молех моя Бог Христа, моя Творец и Създател да ми прости това съгрешение. Обаче моите помисли никога не млъкнаха когато си мислих за размера на съгрешението, което извърших, като се отрекох от истинската моя вяра и изповядах вашата лъжлива вяра. Впрочее, сега изповядвам с дръзновение пред всички вас, че съм си християнин, и се отричам и проклинам вашата вяра!"

И едновременно с това сне зелената чалма, която носеше на главаса си, и я хвърли пред тях. Те, като видяха тази негова дързост, стояха безгласни. Но един

от тях, честолюбив ревнител на своята вяра, преди някой друг да каже нещо, рече на мъченика: "Какво правиш, човече! Вземи и положи на главата си тази свещена вещ!"

А мъченикът като чу, че я нарича свещена, взе повод за това и я поруга, и я унижи, и много нещо каза против Мохамеда, които нито уста може да изговори, нито ухо да слуша, както отпосле съдията разказвал на един свой близък християнин.

Затова всички завикаха: "Тоя човек не подобава да живее повече!" И веднага заповядаха да го хвърлят в тъмница и краката му да стегнат в клада до второ нареждане. Така го изгониха навън, и го биеха, и обиждаха, докато дойде градоначалникът с четирима войници, които го поеха и го отведоха в тъмницата Муселима. Там блаженият седеше и се кланяше. Тогава един агарянин му говореше някакви обиди. А друго някакво наказание не му наложиха в тъмницата.

Едни християни го разпитваха за името и родното му място, но той отговори, че е от Велико Търново и че се именува Матей. Не каза своето име Онуфрий, за да не създаде съмнение, че е монах и да разследват от кой манастир е, и къде е бил преди да пристигне на остров Хиос.

Като излязоха първенците от джамията и пак обмениха мисли, възприеха мнението на един заточен там паша, и всички в един глас го осъдиха на смърт. Заповядаха веднага да го доведат от тъмницата и накратко го разпитаха. Понеже неговата мисъл си оставаше неизменна, заповядаха да бъде обезглавен и тялото му да бъде хвърлено в морето. Заповядаха да бъде хвърлена в морето даже и пръстта, на която би капнала мъченическа кръв. Никой християнин да не смее да вземе нещо от тялото на мъченика.

След такова постановление го изхвърлиха от съдилището. Понеже мъченикът мислеше, че там близо ще го обезглавят, искаше да коленичи. Но палачите го отведоха по-далеч на един хвърлей камък и му казаха да коленичи. Но той отиде по-долу, където преди беше обезглавен и свети мъченик Марко, предварително пита и намери онова място и коленичи там. Магерът (готвач) на затвора Муселима веднага го посече с меч, който влезе в шията му до три или четири пръста. Мъченикът наклони глава и падна на земята без да потрепери с нито един член на тялото си. А друг един, който стоеше по-настрани, му нанеседруги две рани и го довърши. Всичко това стана в продължение на пет часа. Беше се стекло голямо множество християни мъже, жени и деца, и гледаха посичането на мъченика, макар и да не беше разгласено по целия град. Преподобномъченик Онуфрий завърши свещения подвиг на своето мъченичество на 4 януари 1818 година, петък, деветия час на възраст 32 години. Всички се почудиха на неговата мъдрост и мъжество. Разправят, че лицето му, което преди било изнурено от подвизи, след мъченичеството получило израз на някаква небесна радост и благодат.“

17.01 по еретическия, † 04 януари по църковния календар - Св. Онуфрий Габровски

„… крясъците на разярената турска тълпа надделели и въпреки съда и законите, без да чуват заплахите и изискванията на главния старшина, те грабнали божествения Дамаскин и го повели към бесилото. **Само едно средство му оставало да се избави от незаслужената смърт - да се отрече от Христа и да признае Мохамед. Но страдалецът въпреки ласките и обещанията на турците, които на три пъти му предлагали всевъзможни блага и наслаждения, ако се отрече от своята вяра и приеме техния закон, и въпреки очевидната смърт, спокойно отговарял: “Аз съм се родил християнин и християнин ще умра! Водете ме**

където щете!” Тогава го довели на лобното му място с вързани назад ръце.

Докато турците се готвели да го обесят, той изпросил от тях позволение да се помоли на Господа. Те не му отказали това. Светият мъченик се обърнал на изток, помолил се, прекръстил се и заявил на убийците, че е готов да умре. Тогава го обесили.

Така свети Дамаскин получил страдалчески венец. Впрочем Божият гняв скоро сполетял бесните му убийци. След неговата кончина, плувайки по Дунав, те се удавили и по този начин още тук на земята получили заслуженото си наказание за невинната кръв на свещеномъченика Дамаскин. Пострадал в 1771 г. По неговите молитви да ни спаси Господ! Амин.“

29.01 по еретическия, † 16 януари по православния календар - Свещеномъченик Дамаскин Габровски

СЛЕДВА ПРОДЪЛЖЕНИЕ...

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017